

Op stap met Wim en Loes (aflevering 24)

Onze wandeling van vandaag brengt ons rond het gebied "Schorvert" tussen Haaren en Esch. Nog nooit van gehoord! 's Morgens bij de koffie heb ik met de knooppuntenkaart van het Groene Woud "Haaren" een route uitgestippeld van ongeveer 10 km. We starten op het marktplein in het centrum van Esch bij knooppunt 1.

De imposante toren van de St. Willibrorduskerk die nog stamt uit de tweede helft van de 15^e eeuw zullen we vandaag nog een paar keer meer gaan zien.

We verlaten het dorp over een fietspad met aan beide zijden jonge knotwilgen. Er groeit langs het hele pad hop. Zelfs tegen een lantaarnpaal werkt hij zich omhoog. We gaan halverwege dit fietspad linksaf over een oude half verharde weg.

Dat vind ik meteen leuk. Hier houd ik van. Dit is geschiedenis. Hoeveel mensen zullen hier in vroeger tijden al niet gelopen hebben, vraag ik me af. Aan het eind gaan we linksaf en over de maïs is de toren van Esch te zien. De zon schijnt wel, maar het is niet echt helder. Een trein doorkruist het landschap. Er heerst hier een landelijke sfeer. De tijd is stil blijven staan. De route die we voor een deel lopen heet "Boerderijenroute" en die naam heeft hij niet voor niets. Prachtige oude boerderijen krijgen we te zien.

Langs de kant van de weg staan nog veel bloemen in bloei. Mooie blauwe waar ik de naam niet van weet, teunisbloemen en koningskaarsen. We steken de Essche stroom over. Links liggen bij een steigertje een paar bootjes en rechts staat in een mooie oude tuin onder een enorme treurwilg een grote reiger zich te spiegelen in het water. Als we langs een open koeienstal komen hebben we last van hele zwermen vliegen. Nou ja, dat nemen we maar voor lief. Het valt ons op dat de eiken tjokvol vruchten zitten en we moeten dan ook uitkijken dat we ze niet op ons hoofd krijgen.

Er staan een paar koeien en een kalf in een wei. Het kalf staat in een plas en zoals ieder kind blijft hij daar lekker in staan. De volwassen koeien komen nieuwsgierig naar ons toe en we worden met luid geloei begroet. Leuk vind ik dat en geef ze complimentjes over hun uiterlijk. Prachtige dieren zijn het. Bij een boerderij met een rommelig erf, links van ons, kan ik toch nog de oude glorie ontdekken. Er staat een grote houten schuur met een vooruit stekend dak. Aan het eind van het lommerrijke wegje staat een boerderij met een oude eg aan de muur. Onder de kap van de hooimijt staan oude werktuigen. Het ziet er verzorgd uit. Aan een bijzondere overkapping hangt een oud leer. Deze werd vroeger gebruikt bij de slacht om het dier tegenaan te hangen om zo een paar dagen te besterven.

We komen op een fietspad waar auto's te gast zijn. Dit is nieuw voor ons. Aan de rechterkant bevindt zich een ondoordringbaar bos. De grillige schors aan de acacia's langs de kant brengt mijn fantasie meteen in actie. Je kunt er allerlei figuren in ontdekken. Op een wekje zie ik in de verte grote parasolzwammen staan. Jammer dat ik er niet dichterbij kan komen.

We komen bij een weg uit met de mooie naam Overeind. Op de hoek staat een "Hans en Grietje huis". Fijn dat dit ook nog overeind staat. Met de fiets zijn we hier wel eens langs gekomen. We gaan echter niet het fietspad volgen maar een pad verder rechtsaf. Dat is het leuke van dit soort routes lopen. Je komt op plekken waar je nog nooit geweest bent en toch zo dicht bij huis.

We lopen over dit zandpad door een bos en de herfst is ook hier in aantocht. De kleuren veranderen. Een groot verdroogd blad, met de gaten er al in, heeft toch nog een klein beetje kleur. Oranje verkleurde bladeren, waar de zon op staat, steken mooi af tegen de maïsplanten.

Het pad eindigt bij een oprijlaan naar een boerderij met een prachtige tuin waar aan de randen de dahlia's volop in bloei staan. Er staat een fiets met een bordje eraan: "vrienden op de . . .". Dit betekent dat je hier op je wandel- of fietsvakantie kan overnachten. Een toplocatie. Wim en ik zijn lid van deze organisatie en maken er wel eens gebruik van. Zo'n mooi plekje als dit tref je niet vaak. We gaan links af en in de verte lijkt het alsof er een boom probeert over te steken. Grappig. Dichterbij gekomen zien we een groep koeien met hun kalfjes in een wei. Heerlijk dat deze kindjes bij hun moeder mogen opgroeien. Het pad wordt smaller. In het gras staan inktzwammen in bloei. Aan het eind komen we bij een boerderij met heel oude leilindes ervoor. We moeten nu een stuk langs een drukke weg lopen. Dat is wel even vervelend.

Aan de overkant is een picknickplaats en daar gaan we even zitten. Ik zit te genieten van het uitzicht. Een eenzame grote oude eik staat midden in het weiland. Op de grond zijn paardenbloemen in alle stadia van bloei te bewonderen. Een vliegje gaat op een klein bloeiend plantje zitten. Ik vermaak me wel hier op die bank. De ene foto na de andere wordt geschoten.

We moeten toch nog een stukje langs die drukke weg, maar om ons heen is genoeg te zien. De Broekleij kronkelt tussen de weilanden door. In de verte staan bijzondere bomen. We moeten links af en gelukkig keert de rust weer. In de verte is een groep mannen met hun modelvliegtuigjes aan het "spelen". Mannen blijven toch altijd een beetje kind. Een bordje vertelt ons dat dit "Modelvliegclub Oisterwijk Mini Airport Haaren" is.

We passeren een appelboomgaard. De bomen zitten vol vruchten. Onze route voert ons nu langs weilanden. Mooie rietkragen aan de kant en in de verte koeien is toch wel genieten met dit heerlijke weer.

Ik loop net te bedenken om een foto van het in bloei staande boerenwormkruid te maken of er landt een klein vuurvlindertje op een bloem. Is dat even geluk hebben. Ze blijft gelukkig even zitten, zodat ik er de tijd voor heb om er een paar foto's van te maken.

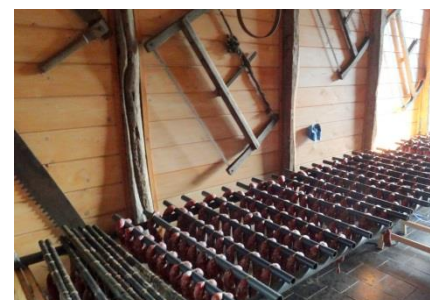
We naderen de Jofrahoeve. Op de kaart staat hier een kopenschotelteken en daar willen we thee gaan drinken.

Een bakhuisje is omgetoverd in een Maria kapelletje. Er hangen twee ingelijste teksten naast Maria. Die moet ik even lezen. Het is een mooie plek. Later hoor ik dat de eigenaren hier al sinds 2002 zitten met dit bedrijf.

Het is een plek om zeker terug te komen. Ze zijn alleen op vrijdag en zaterdag open. Maar de deur staat open, dus we gaan toch even naar binnen. "Ga maar zitten, ik maak wel een kopje thee voor jullie want ik ben hier toch bezig". Aardig toch van die vriendelijke man.

Hij is druk in de weer met het verpakken van ambachtelijke gedroogde worstjes. Er hangen er honderden.

Allemaal gemaakt van de varkens van de biologische varkensboerderij ernaast. De oude eigenaar zit ook aan de thee en hij vertelt trots dat het varkensbedrijf van zijn zoon is. Daar gaan we dan toch ook nog maar even een kijkje nemen. Ik hoop niet dat er een grote waakhond op ons af zal komen. Dat is gelukkig niet het geval. De varkentjes komen nieuwsgierig naar het hek en steken hun neusjes er naast elkaar doorheen. Ja hoor jullie zijn lief.

Dat is ook zo leuk aan wandelen. De gesprekken met mensen onderweg. We komen even later een paar wandelaars tegen met een grote rugzak op de rug. Zij zijn het pelgrimspad aan het lopen. De rood-witte markeringen hebben we onderweg al gezien. Zij gaan het toch ook nog even proberen bij de Jofrahoeve na mijn enthousiaste verhaal. Een opa komt voorzichtig met zijn tractor van een erf afgereden en ik begrijp waarom hij zo langzaam rijdt. Hij heeft een kostbare lading aan boord. Zijn kleinkinderen mogen een eindje meerijden. We zwaaien ze vrolijk na. Ze hebben er plezier in. Als we de Essche stroom overgestoken zijn komen we in de bebouwde kom.

Bij de bushalte heeft een dikke spin een web gemaakt en verspert mij zo de weg. Een eindje verderop zitten er langs een wit huis zeven (met en zonder prooi) op een rijtje.

De zon laat zich door het wolkendek als afscheid nog even zien. Het was een fantastische wandeling. We hebben genoten.

De knooppunten met de start in Esch:

1 - 15 - 16 - 12 - 5 - 75 - 6 - 4 - 3 - 1

Alle foto's zijn te zien op youtube als deze link aanklikt:

<http://www.youtube.com/watch?v=Pp-gLfoTviM&feature=share&list=UUT8SgpLRftBraMnIB-Dm3Ew>

Loes Westgeest